

Matjaž Zupančič

Pesmi živih mrtvecev

Gledališka igra

OSEBE:

JOŽEF PREDSEDNIK, predsednik

BENJAMIN KOZINSKI, izvedenec za strokovna vprašanja

DR. JAN PEDLBUŠ, izvedenec za strokovna vprašanja

ROZA PAVLOVA, politična delegatka

TRISTAN KOMOBRAN, politični delegat

REFERENT

TAJNICA

PACIENT, v začetku truplo

Vsi prisotni nekaj časa negibno sedijo za podolgovato mizo. Prostor je večnamenski; lahko služi sejni sobi, sodni medicini, Zadnji večerji... ali tudi ničemur.

PRESEDNIK (*tajnici*): Smo vsi tukaj?

TAJNICA: Komisija je v popolni sestavi.

PRESEDNIK: Kaj potem čakamo?

TAJNICA: Vas, gospod predsednik.

PRESEDNIK (*presenečeno*): Mene? Jaz sem tukaj. Že ves čas.

TAJNICA: Čakamo, da začnete. To mislim.

PRESEDNIK: Povejte natančno, kaj mislite.

TAJNICA: Se opravičujem.

PRESEDNIK (*tiše*): Na slabem glasu ste. Kot tajnica Komisije.

TAJNICA: Obžalujem, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Potrudite se, prosim.

TAJNICA: Dala bom vse od sebe.

PRESEDNIK: Sploh danes. Zadeva je ... nenavadna. Upam, da to razumete.

TAJNICA: Razumem, kaj želite povedat.

PRESEDNIK: Dobro. (*Referentu:*) Gospod referent, je kakšna težava okrog procesne zakonodaje?

REFERENT: Ne da bi vedel.

PRESEDNIK: Vi odgovarjate, da bodo postopki nedvoumni.

REFERENT: Ne bežim od odgovornosti, gospod predsednik.

PRESEDNIK (*tiše*): Med nama ... Kaj mislite o sestavi Komisije?

REFERENT: Vse je pokrito. Mislim, stroka in politika.

PRESEDNIK: Dobro, dajmo začet. (*Vsem:*) Spoštovani! Vsi. Lepo pozdravljeni. Bomo začeli. Vsi veste, zakaj ste tukaj. Stvar je izjemno delikatna. Najprej predmet preiskave. Po proceduri.

KOMOBRAN: Preidimo k stvari, gospod predsedujoči.

PRESEDNIK: Prihajamo. Naj pride preiskovanec, da si ga ogledamo.

Tišina. Začudenje prisotnih.

PRESEDNIK: Hočem reč, naj se ga pripelje. (*Tišina.*) Kaj me gledate?

REFERENT: Oprostite ... Komu ste to rekli?

PRESEDNIK: Komu ... Vam. Kar vi ga pripeljite.

REFERENT: Zakaj pa jaz? Moja funkcija tukaj ...

PRESEDNIK: Ponavljam: zadeva je delikatna. Čim manj je vpletenih, tem boljše.

REFERENT: Ampak vseeno ...

PRESEDNIK: Vzemite to kot znak zaupanja. Veste, kaj hočem reči.

REFERENT: Dobro. Grem po njega. Za naprej pa ... prosim, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Po dogovoru. Po dogovoru, brez dvoma.

Referent gre ven.

KOZINSKI: Zanimiv prostor.

DR. PEDLBUŠ: Diši po formalinu.

KOMOBRAN: Kateri bedak si je izmislil sestanek Komisije v prostorih sodne medicine?

TAJNICA: Bivših prostorih. Tukaj je bila včasih bolnica.

PREDSEDNIK: Zato obstajajo posebni razlogi, spoštovani. Logistični.

PAVLOVA: Mene ne moti. Je nekonvencionalno. Kaj je pa tisto tam zadaj? Prostor za novinarje?

PREDSEDNIK: Če se ni kaj spremenilo, je seja zaprta za javnost.

PAVLOVA: Kaj pa nadzor?

PREDSEDNIK: Ne skrbite. Z veseljem vam bom gledal pod prste.

PAVLOVA: Oprostite ... a je res, da se pišete Predsednik?

PREDSEDNIK: Res. Jožef Predsednik.

PAVLOVA: Roza Pavlova.

PREDSEDNIK: Vem, kdo ste. Uspešno delo vam želim.

PAVLOVA: Hvala.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu, tiše*): Ste slišali tole? Predsednik, ki se piše Predsednik ...

KOZINSKI: Poznam ga. Nenavadno, je pa možno.

DR. PEDLBUŠ: Vem, kam cikate, ampak na tej točki še ne mislim polemizirati z vami.

Referent pripelje mrliča. Pokrit je z rjuho, izpod katere gledajo gola stopala. Na palec je privezana identifikacijska tablica.

PREDSEDNIK: Hvala. Zdaj pa prosim vse člane komisije, da pristopijo in si ogledajo preiskovanca.

KOMOBRAN: A je to treba? Vsi vemo, da je ...

PREDSEDNIK: Tak je protokol. Pa procedura. Da bomo vedeli, o čem se pogovarjamo. Gre za predmet preiskave.

KOMOBRAN: To je nepotrebno. Izguba časa.

PREDSEDNIK: Gospod politični delegat, jaz vodim sejo.

REFERENT: Predsednik ima prav. Protokol in procedura. Za to gre.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, dajmo to opraviti.

Vsi v tišini pristopajo. Eni odkrivajo njegov obraz, drugi preverijo tablico.

PAVLOVA: Koliko je star?

REFERENT: Nekaj čez dvajset. Če je podatek točen.

KOMOBRAN: Mulc, tako rekoč.

KOZINSKI: Zakaj je umrl?

KOMOBRAN: Kot da je to važno! Nismo zato tukaj, to vsi vemo.

KOZINSKI: Vseeno me zanima. Če dovolite.

REFERENT: Prevelika doza ... če že vprašate.

DR. PEDLBUŠ: Narkoman?

PAVLOVA: Doza solzivca.

KOMOBRAN: Dajte no, delegatka, to ni dokazano, to so govorice!

PAVLOVA: Ni res. To je uradno.

KOMOBRAN: Solzivec ne ubija.

TAJNICA: Fant je bil hud astmatik. S prirojeno srčno napako.

KOMOBRAN: Kako pa vi to veste?

PRESEDNIK: Gospodična tajnica, sem vam rekel, da se ne mešajte.

TAJNICA: Gre za splošno vprašanje. V takšnem primeru lahko pojasnim.
To je v pravilniku. Vprašajte gospoda referenta.

REFERENT: Lahko pojasni, gospod Predsednik.

PRESEDNIK: Ta pravilnik je treba spremenit ...

KOMOBRAN: Pa kaj ima tak bolan človek sploh za demonstrirati? To se sprašujem.

PRESEDNIK: Hvala, zaenkrat dovolj o tem. Odpeljimo ga ... nazaj ven. Mislim, če ste si ga vsi ogledali. Aja. Seveda. Še jaz. Skoraj bi pozabil.

Vstane in gre do mrliča.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): A je vedno takšen?

KOZINSKI: Kakšen?

DR. PEDLBUŠ: Zmeden.

KOZINSKI: Še hujše. Ampak mu nobeden ne pride do živega. Boste videli.

PRESEDNIK: Dobro. Če je komisiji znan predmet preiskave, ga bomo odpeljali nazaj ... ven. Tam bo počakal na obdukcijo. Vedno pravim: dajmo komisiji, kar je komisijskega, in medicini, kar je medicinskega ... Kaj se smejete, gospod referent?

REFERENT: Ta je dobra, gospod predsednik!

PREDSEDNIK: Kaj?

REFERENT: Mislim to, kar ste rekli ... dajmo medicini, kar je medicinskega, komisiji, kar je komisijskega ...

TAJNICA: Lepa misel. Zelo.

PREDSEDNIK: Hvala. A bomo zdaj ... (*Referentu:*) Če ste ga že pripekljali, ga pa še odpeljite nazaj ven.

REFERENT: Gospod predsednik, ne bom malenkosten. Ampak to ni v opisu mojih del in nalog ...

PREDSEDNIK: In veste kaj. Naj še malo počaka zunaj na hodniku. Mogoče ga bomo še potrebovali. Hočem reči ... časa ima dovolj.

Referent odpelje mrliča.

KOZINSKI: Duhovito, gospod predsednik. "Časa ima dovolj." Škoda, ker je seja zaprta za javnost. Ta vaša misel bi požela odobravanje.

PREDSEDNIK: Mogoče bo pa vseeno kdo ... (*Tajnici:*) A mogoče vi veste ... kar se tiče zainteresirane javnosti ... A kdo čaka zunaj?

TAJNICA: Zaenkrat nihče.

PREDSEDNIK: Novinarjev ni? Oni vse zvoajo.

REFERENT: Nobenega ni, po mojih informacijah.

PREDSEDNIK: Nenavadno ...

TAJNICA: Razprava je v strogi tajnosti. Gre za izjemno situacijo, gospod predsednik. Vsi čakajo na ugotovitev Komisije. Do takrat veljajo izredni varnostni ukrepi.

PREDSEDNIK: Vem, ampak takole brez občinstva ...

REFERENT: Škoda, vi ste mojster svojega nastopa!

PRESEDNIK: Mogoče pa vseeno kdo pride ...

Pride referent.

PRESEDNIK (*vsem*): Dobro. Ta je prišel ... nazaj. Gremo k stvari. Če se lahko, prosim, posedete ... Hvala. Vsi veste, zakaj ste tukaj. In veste, da je stvar izjemno delikatna. To poudarjam. Izjemno. Zato od vas pričakujem popolno zbranost. Od začetka do konca. Upam, da ste pripravljeni, ker bo vsak na kratko predstavil svoje stališče. Svoj vidik ... dogodka. Potem sledi razprava. Na koncu bomo sestavili uradno poročilo Komisije. Zdaj pa najprej dejstva. Če jih kdo še ne pozna dovolj. Torej na kratko, gospod referent: O čem se tukaj pogovarjamo?

REFERENT: Torej: gospod predsednik, spoštovana strokovnjaka, spoštovana politična delegata. Prišlo je do dogodka, ki ... ki ga je težko razumet.

DR. PEDLBUŠ: To vemo. Preidite k stvari.

REFERENT: Z vsem spoštovanjem, gospod doktor, izrazil sem osebno mnenje.

DR. PEDLBUŠ: Predstavite raje dejstva!

REFERENT: Po proceduri imam pravico do mnenja.

KOZINSKI (*Pedlbušu*): Pustite ga. Ta ima probleme s samopodobo.

REFERENT: Gospod predsednik, prosim, da intervenirate.

PRESEDNIK: Ja. Bom interveniral. Še dve stvari. Prvič, gospod referent ima pravico do mnenja. In ga lahko izrazi. (*Tajnici:*) Za razliko od vas, ki te pravice nimate.

TAJNICA: Nič nisem rekla.

PRESEDNIK: Čutim vas na vodi ...

PAVLOVA: Predsedujoči, ne razumem, zakaj je potrebna ta opazka.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, dobro, ni važno. Naj nadaljuje.

PRESEDNIK: Če dovolite. Ne prekinajte me. In drugič ... Kaj sem hotel povedat?

TAJNICA: Voda?

PRESEDNIK: Aja. Voda. Če bi kdo želel kozarec vode, moram povedati, da je žal ni. Nadaljujte, gospod referent. In skrajšajte, kolikor se da.

REFERENT: Torej, na kratko. Po uradnih pogovorih na sedežu vlade je tuja delegacija natančno pet minut do pol treh prispela na mesto dogodka. Svečana otvoritev objekta je bila predvidena ob pol treh. Vsa okolica je bila strogo zastražena. To je preverjeno. Tudi prisotnost helikopterja. Dveh helikopterjev, če sem natančen. Niti muha ni mogla zraven. To je preverjeno. Ko se je visoki gost sklonil, da bi prerezal vrvico, je iz objekta nasproti levo prišel preiskovanec. Ta, ki zdaj zunaj čaka ... hočem reči, leži. Šel je do visokega gosta, ki se je, kot rečeno, prav takrat sklonil – in mu odgriznil uho. En kos ušesa ... če sem natančen. Potem se je obrnil in šel nazaj, od koder je prišel.

KOZINSKI: In od kje je prišel?

REFERENT: Iz lokalne mrtvašnice.

Tišina.

PRESEDNIK: Mu ni odgriznil celega?

REFERENT: Ne. En kos.

PAVLOVA: Dobro, in potem?

REFERENT: Ta del ni več povsem jasen. Nastopila je huda zmeda. Kaže pa, da je šel preiskovanec nazaj noter in legel na svoje mesto.

KOZINSKI: In ni več vstal?

REFERENT: Zaenkrat ne.

Tišina.

REFERENT: Predsednik?

PREDSIEDNIK: Ja, poslušam vas. Kako ... kako pa se počuti visoki gost?

REFERENT: Uho so mu prišili nazaj.

PREDSIEDNIK: Čuti posledice?

REFERENT: Slabše sliši ... po mojih informacijah.

PREDSIEDNIK: Finančni trgi?

REFERENT: Zaenkrat brez nervoze.

PREDSIEDNIK: Dobro. Zdaj pa pojasnite posebne okoliščine primera.

KOMOBAN: Saj vse vemo, ni treba ponavljat ...

PREDSIEDNIK: To zahteva postopek. Prosim, ne skačite mi v besedo, delegat, ker me delate nervoznega. Izvolite, nadaljujte, gospod referent.

REFERENT: Problem je v tem, ker je izključena vsaka možnost, da bi kaznivo dejanje storil kdo drug. Vsa okolica je bila strogo zastražena ...

KOMOBAN: Kako zastražena, če je prikorakal direkt na sceno ...

REFERENT: Iz mrtvašnice.

KOMOBAN: Ja, in kaj potem?

REFERENT: Natančno v tem je namreč ... kako naj rečem ... težava. Tega objekta niso nadzorovali. Edinega. Vsaj ne dovolj, očitno.

KOMOBRAN: In zakaj ne?

REFERENT: Po do zdaj dostopnih informacijah zato, ker nihče ni pričakoval, a razumete ... nihče ni pričakoval ...

KOMOBRAN: Ne, ne razmem. Ni pričakoval – kaj?

REFERENT: Da je v tem objektu kdo noter. Mislim, kdo živ noter. Mislim tak, da lahko prikoraka ven in ... saj veste. To sem hotel povedat.

Tišina.

KOZINSKI: Napaka. Usodna napaka.

DR. PEDLBUŠ: No ja.

REFERENT: Šlo je za mrtvašnico. Ni bilo verjetno, da bi kdo živ prišel iz takšnega objekta.

DR. PEDLBUŠ: To ni dejstvo, gospod referent. To je vaše osebno mnenje.

KOMOBRAN: Kakšna šlamastika! Ne morem verjet!

DR. PEDLBUŠ: Če dovolite. Pri tej stvari gre že v osnovi za popolni urbanistični nesmisel. Graditi mega šoping center z bančno luknjo zraven lokalne mrtvašnice ...

TAJNICA: Govori se, da jo mislijo zapret ...

PREDSEDNIK: A luknjo?

TAJNICA: Ne, mrtvašnico.

PREDSEDNIK: To se ne tiče naše Komisije, pustimo to. Prosim.

PAVLOVA: Meni se stvar ne zdi tako nelogična, gospod doktor, ampak ne bi o tem.

PREDSEDNIK: Sem rekel, da pustimo to. Osvetlite, prosim, še kazensko-pravni vidik, gospod referent. Da bomo vedeli, o čem se pogovarjamo.

REFERENT: Kazenskopravni vidik dogodka je jasen. Gre za povzročitev telesne poškodbe. Gre za vandalizem ...

KOMOBRAN: Terorizem!

PAVLOVA: Čakajte, čakajte, gospod Komobran. Počasi.

PREDSIEDNIK: Nadaljujte, gospod referent. In povejte, v čem je bistvo problema.

REFERENT: Vsa težava pa je v tem, spoštovani člani Komisije ... in zdaj sem res pri bistvu našega problema ...

PREDSIEDNIK: Poslušajte tole.

REFERENT: Vsa težava je v tem, da je bil osumljeni takrat, ko je storil kaznivo dejanje ... že dvaindvajset ur mrtev.

Tišina.

PAVLOVA: Verjetno mora obstajati neki logičen odgovor. Prepričana sem.

DR. PEDLBUŠ: Če bi hoteli logičen odgovor, ne bi politikov vabili v Komisijo! Brez zamere, gospodična. Ali mogoče gospa?

TAJNICA: Gospod predsednik, take splošne izjave ne spadajo v zapisnik.

PREDSIEDNIK: Ja, ja ...

PAVLOVA: Ne, počakajte. Dajmo to kar takoj razčistit. Zame je to navadno podcenjevanje. In ta vaš ton. "Gospodična, gospa..." A mogoče namigujete na to, da sem ženska? Potem je to navaden seksizem.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne, tega pa nisem rekel, ne podtikajte. Govoril sem o politiki ...

PAVLOVA: Vi ste pa tako visoko nad vsem, ali kaj? Vi ste pa takšna lepa duša!

PREDSEDNIK: Ne prehitvajmo, kolegi. Bo še prostor za polemiko, brez skrbi. Zdaj moramo najprej ... Najprej moramo, a ne, gospod referent ... (*Referentu.*) Kaj me gledate? Povejte!

REFERENT: Kaj naj povem?

PREDSEDNIK: Kam moramo.

REFERENT: Gospod predsednik, najprej moramo slišati, kakšna stališča zastopajo prisotni. V tej fazi obravnave.

PREDSEDNIK: Tako je. Prosim, da vsak član komisije pojasni svoje stališče. Glede na to, kar smo pravkar slišali. Svoj vidik. Glede na dejstva. Prosim, ne prehitvajte z replikami, dokler ne dobimo cele slike. Dr. Jan Pedlbuš. Ste eden od izvedencev za strokovna vprašanja. Začnite vi, ko ste že ravno pri besedi. Izvolite.

DR. PEDLBUŠ: Moj vidik je jasen. Ne bom trdil, da je strogo znanstven, ker za to še nimam vseh podatkov, je pa logičen. Bom poskušal formulirati preprosto, da bo vsem razumljivo. Tukaj se nam poskuša dopovedati, da je mrtev človek nekemu odgriznil uho. Ne bom se skliceval na zdravo pamet, ker se bojim, da to v tej družbi ne bo posebej produktivno. Jaz preprosto trdim, da je to nemogoče. En sam – ampak res niti en sam resen dokaz ne obstaja, da je to mogoče. Ne danes, ne včeraj, ne kadar koli. Kaj podobnega ni bilo nikoli dokumentirano. Takšnega primera preprosto ni, razen v fantaziji. Zato je moje stališče, da se tovrstne tendence v razumevanju dogodka že v osnovi zavrnejo, sicer ne bomo prišli nikamor.

PREDSEDNIK: Tudi vi zastopate stroko, gospod Benjamin Kozinski. Se strinjate s kolegom?

KOZINSKI: Seveda ne.

DR. PEDLBUŠ: Argumenti, kolega.

KOZINSKI: Jih je cel kup. Predvsem pa je za moj okus takšen pogled preozek. Dokazi, ki jih pogreša gospod Pedlbuš, seveda obstajajo. Fenomen človeškega življenja tukaj in tam čez ...

DR. PEDLBUŠ: Čakajte, o kakšnem “tam čez” govorite? Kakšna terminologija je zdaj to?

PRESEDNIK: Počakajte, da gospod Kozinski pove do konca. Ne prekinjajte ga.

DR. PEDLBUŠ: Saj čakam.

KOZINSKI: Govorim o tem, da ni tako popolnoma izključeno, da bi lahko nekdo umrl in potem čez nekaj časa spet oživel ...

DR. PEDLBUŠ: In na poti “tja čez” naredil takšno dramo, da se zdaj vsi ukvarjamo s tem? Ah, dajte no mir!

KOZINSKI: Ne boste verjeli, ampak prav na tej sposobnosti stoji civilizacija, katere del ste, gospod doktor.

KOMOBRAN: O čem se ta dva pogovarjata?

PRESEDNIK: O civilizaciji...

PAVLOVA: Malo pretiravate, gospod Kozinski.

KOZINSKI: V čem pa, gospa?

PAVLOVA: A ste lahko bolj konkretni?

KOZINSKI: Posegate v debato, ki ni vaše področje.

DR. PEDLBUŠ: Čeprav se v tem primeru moram strinjati s politiko. Vzamem nazaj, kar sem prej rekel, gospa.

PRESEDNIK: Kakšno je torej vaše stališče, Kozinski?

KOZINSKI: Ezoterično, gospod predsednik. V tej fazi raziskave. Kasneje bomo šli naprej. Vsekakor pa zavračam ta popoln znanstveni pragmatizem, ki ga poskuša uveljaviti gospod doktor.

DR. PEDLBUŠ: Čakam vas, gospod Kozinski.

KOMOBRAN: Gospod predsednik! Pa kaj se ta dva tukaj gresta, z vsem spoštovanjem? Po proceduri se najprej predstavijo stališča. Kako kdo vidi stvar in pika. Onadva pa opletata s to svojo stroko, kot da sta sama na svetu!

PREDSEDNIK: Dobro, dobro. Mirno kri. Želite še kaj dodati, gospod Kozinski?

KOZINSKI: Zaenkrat ne.

PREDSEDNIK: Potem pa naj stališče predstavi politika. Gospod Tristan Komobran, beseda je vaša. Opozarjam vas, da beseda ni konj, je pa konj beseda ... in gre v zapisnik. Tako, mimogrede.

Tišina.

KOMOBRAN: A lahko začnem? Ne mislim govorit v tri krasne.

PREDSEDNIK: Izvolite, izvolite.

KOMOBRAN: Poslušam vse to. Jaz pravim, da se ukvarjate z napačnimi rečmi. Ves čas se debatira samo o tem, ali je mulc to lahko naredil ali ne. Nobeden pa se ne vpraša, zakaj je to naredil. Če ne bomo pogledali, kaj se skriva v ozadju, ne bomo dobili jasne slike.

DR. PEDLBUŠ: V čem je vaša poanta?

KOMOBRAN: Vam bom povedal, če boste dve sekundi tiho. Midva se ne pozna, zato vam rečem: ko jaz govorim, drugi molčijo. Torej. Fant je delal probleme. Poglejte njegovo zgodovino. Kartoteko. Sami problemi. Bil je demonstrant. Dajte no seštet ena in ena. Komu je odgriznil uho? Predsedniku vplivne mednarodne finančne institucije.

PAVLOVA: Kaj hočete povedat?

KOMOBRAN: Hočem povedat, da gre za anarhista vaše provenience.

PAVLOVA: Moje provenience?

KOMOBRAN: Vi jim držite štango. Tem modelom. S svojo otročjo politiko, ki nima ne repa ne glave.

PAVLOVA: Takoj zahtevam repliko!

PRESEDNIK: Čakajte malo, naj pove do konca ...

PAVLOVA: Žali me brez argumentov ...

KOMOBRAN: Pogovarjamo se o človeku, ki ga je povozil čas. Živi mrtvec!

PAVLOVA: Gospod predsednik!

KOMOBRAN: Zombi! To je moja poanta. Opravka imamo z zombijem. Odgriznit uho visokemu gostu, madonca.

PRESEDNIK: Gospodična, imate repliko. Ampak izjemoma.

PAVLOVA: Hvala. Kolega poslanec je tipičen primer človeka, ki ne pozna referenc, na katere se sam sklicuje. Vsi vemo, da so živi mrtveci v zgodovini metafora za akutne in aktualne družbene probleme. Poglejte v zgodovino. Poglejte lov na čarovnice, ameriško gonjo proti komunizmu v času McCarthyja ...

DR. PEDLBUŠ: To sicer ni moje področje, ampak rekel bi, da gre bolj za strah pred jedrsko katastrofo. Sploh pa bombe mečejo politiki.

PAVLOVA: Izumlja jih pa znanost, gospod doktor.

V dvorano pride pacient. Oblečen je v pižamo. Hodi počasi in okorno. Sede na stol v ozadju, kot pripravljen za opazovalce. Vsi ga gledajo.

KOMOBRAN: Kdo je pa to? Predsednik, vas sprašujem!

PRESEDNIK: Slišim, kaj sprašujete. Gospod referent, kdo je to?

REFERENT: Nimam pojma.

KOMOBRAN: Od kdaj pacienti hodijo na sestanke Komisije?

PREDSEDNIK: Kako nimate pojma? Rekli ste, da je seja zaprta za javnost.

REFERENT: To ste vi rekli.

PREDSEDNIK: Takšna je bila informacija ...

PAVLOVA: Kako pa veste, da je pacient?

KOMOBRAN: To je bolniška uniforma. A ste slepi?

PREDSEDNIK: Ne poznam ga, pa sem veliko med ljudmi ...

PAVLOVA: Saj se mu sploh ne vidi obraza!

DR. PEDLBUŠ (*tiše*): Zahtevam pojasnilo, gospod predsednik. Drugače se ne bo dalo delat. Je seja zaprta za javnost ali ne?

PREDSEDNIK: Samo sekundo. Referent, še enkrat vas vprašam, kdo je to?

REFERENT: Ne vem.

PREDSEDNIK: Kako ne veste? Vi ste zadolženi za oboje: za proces in proceduro!

REFERENT: Nisem pa vratar, gospod predsednik.

KOZINSKI: Mogoče je kakšna novinarska rasa. Mislim, glede na to, kako je oblečen ...

TAJNICA: Ne zgleda v redu.

PAVLOVA: Jasno! Jasno. Zdaj razumem. Logično.

PREDSEDNIK: Kaj razumete? Kaj logično?

PAVLOVA: To je provokacija.

PREDSEDNIK: Kaj?

PAVLOVA: Protest. Človek je demonstrant.

PREDSEDNIK: A mislite? Zakaj bi človek protestiral v tem ... kostumu?

PAVLOVA: To je bil prej bolniški prostor, a ni tako? In kaj se je zgodilo? Bolnico so zaprli. Čakalne vrste so neskončne. Človek je tukaj iz protesta. Poglejte, kako kljubovalno se drži. Poznam ta način. Zelo dobro ga poznam. In če vprašate mene, ima čisto prav.

KOMOBRAN: Če je to res, se je pa zajebal. Ker ni novinarjev pa kamer.

PAVLOVA: Zahtevam, da ga pustimo na miru. Če so ga drugi spustili noter, ga ne bomo mi metali ven.

DR. PEDLBUŠ: Pod pogojem, da dá mir.

KOZINSKI: Kaj bomo zdaj? (*Predsedniku:*) Vi vodite sejo.

PREDSEDNIK (*Pavlovi*): Prav imate. Gre za protest in gre za provokacijo. Zato prosim vse, da ga ignorirate. Nobene reakcije, prosim. Delajmo povsem normalno naprej. Delajmo se, kot da delamo. Hočem reči ... Obnašajmo se, kot da ga ni tukaj.

PAVLOVA: Kako domiselno!

PREDSEDNIK: A moj predlog?

PAVLOVA: Oh ne, njegova pižama ...

PREDSEDNIK: Dobro, tega ne bom komentiral. Pojdimo naprej. (*Referentu:*) Vi se pa nekako pozanimajte čim prej, kako je prišel noter. Da vemo, kako se obnašat. Torej ... Komisija mora opraviti svoje delo. Potrebujemo vsaj minimalen konsenz. O tem, kako je visoki gost prišel ob uho. Ob košček ušesa ... če sem natančen. Drugače bo težko sestavit poročilo.

KOZINSKI: Kako naj dosežemo konsenz, če ne priznamo tudi možnost nadnaravnega pojava?

PAVLOVA: Vi ste največji čudež v tej dvorani. O tem ni dvoma.

KOZINSKI: Ne banalizirajte. Govorim o trenutni stopnji naše dojemljivosti!

PREDSEDNIK: Dobro, gospa politična delegatka. Kaže, da se z nikomer ne strinjate. Potem pa še vi povejte, kako si razlagate vse skupaj. No, dajte, gospa Pavlova. (*Tiše.*) In opozarjam vas, da nismo več sami. Kakšna je vaša razlaga?

PAVLOVA: Ne vem. Nimam razlage. Razumne razlage.

DR. PEDLBUŠ: No, evo. Pa smo tam. Še nekdo, ki tukaj izključuje razumno razlago.

PAVLOVA: Ne izključujem je. Nasprotno. Samo nimam je. Vi pa tudi ne, to lahko rečem.

DR. PEDLBUŠ: Kako pa to veste? Malo prej ste želeli konkretnost, zdaj pa sami fantazirate na pamet. Tako kot Kozinski.

PAVLOVA: Ne začenjajte spet, doktor. Ker se mi boste čez pet minut spet opravičevali.

KOZINSKI: V tem primeru se jaz strinjam z gospo.

PREDSEDNIK: A lahko mnenje politične delegatke razumemo kot stališče, gospod referent?

REFERENT: Iz pravilnika to ni jasno. Moje osebno mnenje pa je, da ne.

PREDSEDNIK (*Pavlovi*): Kar ste izjavila, ni nobeno stališče. Ne poznamo vašega stališča.

PAVLOVA: Hočem samo to, da se pogovorimo! Razumno pogovorimo, da ne bo pomote, gospod doktor. To je vse. In vi, gospod predsednik, odgovarjate za to!

PRESEDNIK: V redu ... odgovarjam. Ne bežim od tega. Kaj hočete?

PAVLOVA: Pojdimo še enkrat čez. Mogoče se še kaj odpre.

KOMOBAN: Lepo vas prosim!

PRESEDNIK: Dobro. Pojdimo še enkrat čez. Fant je prišel v mrtvašnico ob pol devetih dopoldne. Hočem reči ... prinesli so ga. Z veljavnim mrliškim listom. Potrjeno mrtev. Poudarjam: potrjeno. Točno ob pol treh je ta isti možki fizično napadel visokega gosta. Kaj je bilo naprej, vemo.

REFERENT: Približno.

KOMOBAN: Živi mrtveci! A vam ni jasno? Polne ulice so jih! Napišimo to, pa smo končali.

KOZINSKI: To, kar pravi gospod Komobran, ne pokriva vsega, kar jaz mislim. Ampak do neke točke se strinjam. Seveda pa gledam na problem nekoliko z druge strani kot cenjeni gospod politik.

PAVLOVA: To je čisto vseeno, gospod Kozinski. Pri končnem poročilu boste na njegovi strani in to je vse, kar šteje! Temu jaz rečem manipulacija.

KOZINSKI: Kje bom na koncu, je moja stvar. Politika na to nima vpliva.

KOMOBAN: Moje stališče je jasno, gospod predsednik. Je kratko in jedrnato. Zombi. Naj gre to v končno poročilo.

PRESEDNIK: Dobro, vsaj eno stališče že imamo ... Kaj je, gospa tajnica?

TAJNICA: Se opravičujem ... ampak zombi ni ustavnopravna kategorija.

KOMOBAN: Vi ste tukaj tajnica, ne pa pravnica!

TAJNICA: Ni ustavnopravna kategorija.

KOMOBRAN: Lahko pa še postane!

PRESEDNIK: Kaj pa živi mrtvec?

TAJNICA: Je isto.

DR. PEDLBUŠ: Sopomenka, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Kurc pa pravo ... se opravičujem. (*Gleda proti pacientu.*)
A mislite, da me je slišal?

KOMOBRAN: Provocira, baraba mala! S tem, ko visi tam zadaj!

PRESEDNIK: Paziti moram na svoj ugled. Nikoli ne veš ...

PAVLOVA: Če na vsak način hočete moje stališče, vam ga bom povedala.
Nimam kaj skrivati. In želim, da ga vsi slišijo: jaz mislim, da je
vse skupaj nateg.

PRESEDNIK: Kako to mislite?

PAVLOVA: Vse je zrežirano. To zadevo so nam podtaknili, da se sedaj
vsi ukvarjamo z njo. A ne razumete? Medtem pa država propada!
In zakaj? Ker je to nekomu v interesu! Če tega ne bo v poročilu
Komisije, ga ne podpišem!

KOMOBRAN: Nateg, pravite. A to pa je ustavnopravna zadeva?

TAJNICA: Ne, gospod.

PAVLOVA: Lahko pa še postane, mar ne?

DR. PEDLBUŠ: Politična delegatka govori o teoriji zarote. Nič novega.

KOZINSKI: Ljubčki moji, obstaja boljša teorija. Je zelo nova. Gre za to,
da odpremo povsem nov pogled na dogodek, ki ga obravnavamo.

PRESEDNIK: Razsvetlite nas.

KOZINSKI: Ne bom šel v detajle, ker je prezapleteno. Če poenostavim: gre za vprašanje, ali mi v resnici sploh obstajamo.

KOMOBRAN: Čakajte, ne se hecat. Kako to mislite, če obstajamo?

KOZINSKI: A imate kakšen ekspliciten dokaz, da ste v tem trenutku zares tukaj?

KOMOBRAN: A me zajebavate?

PRESEDNIK: Prosim, prosim ...

KOZINSKI: Ne, resno. Po teoriji, ki jo pravkar prezentiram, je zelo verjetno, da v tem trenutku vi sploh niste tukaj.

PAVLOVA: Iz vaših ust v božja ušesa!

KOMOBRAN: Vi se pa ne mešajte, z njim se pogovarjam!

PRESEDNIK: Mirno kri, mirno kri ...

KOMOBRAN: Do zdaj sem vas imel za pametnega človeka. Zakaj me žalite?

KOZINSKI: Poskušam vam odpreti drugo dimenzijo problema. A ne obravnavamo fenomena človeka, ki po mnenju gospoda doktorja ni mogel biti tam, kjer so ga videli vsi?

DR. PEDLBUŠ: Če me že citirate, me dajte vsaj pravilno, Kozinski.

KOZINSKI: Razvijam teorijo. Vi imate pa vse po predalčkih.

DR. PEDLBUŠ: Pesnite.

PRESEDNIK: Zakaj pa ne? Tudi sam včasih kaj malega napišem v verzih. To mi je pa blizu, priznam.

DR. PEDLBUŠ: Joj. Ne! Še en pesnik! Ti naredijo v politiki več škode kot vse vojne skupaj!

PREDSEDNIK: Gospod doktor. Res je, v življenju sem napisal nekaj pesmi. Ampak samo zase.

DR. PEDLBUŠ: Torej ste amater. Še hujše.

PREDSEDNIK: To je moj hobi. Mislite si, kar hočete. Lahko vam pa nekaj rečem kot predsednik: očitno ste vsi skupaj pozabili, zakaj smo tukaj. Tako se ne da voditi razprave. Za dogovor gre. Za to gre. Mi se moramo tukaj dogovoriti!

DR. PEDLBUŠ: To ste že povedali.

PREDSEDNIK: Moramo se dogovoriti!

PAVLOVA: O čem?

Tišina.

PREDSEDNIK: O ... o ... tem! O vsem!

DR. PEDLBUŠ: V redu. Vi ste predsednik. Vodite zadevo. Torej predlagajte, kako naprej. Čakamo.

KOMOBAN: Se strinjam z vami. No?

KOZINSKI: Imate kakšen predlog, gospod predsednik?

PREDSEDNIK: Predlog ... Ja. Seveda. Imam ga.

DR. PEDLBUŠ: In kakšen je? Izgubljam čas.

PREDSEDNIK: Moj predlog je ... (*Referentu:*) Pripeljite ga še enkrat noter!

REFERENT: Koga?

PREDSEDNIK: Koga, mrliča vendar!

REFERENT: Zakaj pa, z vsem spoštovanjem?

PRESEDNIK: A ste hoteli predlog? To je moj predlog. Pripeljite ga še enkrat noter. Dajmo si ga še enkrat ogledat. A ima mogoče kdo kakšen drug predlog? Ga nima. Gospod referent?

REFERENT: Gospod predsednik, mogoče ste pozabili. Zato še enkrat opozarjam, da jaz tukaj nisem pomožno osebje.

PRESEDNIK: Ne še vi, prosim! (*Pomigne proti tajnici:*) Že s to žensko imam težave ...

TAJNICA: Kaj sem narobe naredila?

REFERENT: Grem. In hkrati opozarjam. Za naprej.

Referent gre ven. Prostor postane za odtenek temnejši.

TAJNICA: Gospod Kozinski ... A tudi vi slišite glasbo?

KOZINSKI: To je halucinogena reč, gospa tajnica. Pogost pojav v takšnih prostorih.

DR. PEDLBUŠ: Dajte no mir! To prihaja z ulice.

TAJNICA: Včasih sem ... (*Pavlovi:*) Vi se boste tega spomnila ... Igrala inštrument.

PAVLOVA (*poudarjeno začudeno*): Zakaj bi se jaz tega spomnila?

TAJNICA: Samo pomislila sem ... oprostite.

KOZINSKI: Kaj ste pa igrali, gospodična?

TAJNICA: Violino. Potem sem nehala. Ni bilo več časa. Včasih se sprašujem, kako bi bilo, če bi spet začela. Včasih si želim ... ampak človek pozabi. Mislim strune. Prsti postanejo trdi. Okorni. Hladni ... Treba je vadit. Veliko je treba vadit. Zdaj sem pomislila na to. Ko poslušam to razpravo.

Referent se vrne. Pred seboj potiska prazno nosilo.

PRESEDNIK: Kaj je zdaj to? Zakaj pa vozite to prazno zadevo sem noter? Kje pa je mrlič?

REFERENT: Vse kaže, da je odšel na obdukcijo.

KOMOBRAN: Čakajte, kako mislite to – odšel?!

PAVLOVA: To je smešno.

KOZINSKI: Nasprotno. Stvari postajajo smiselne.

REFERENT: Hočem reči, odnesli so ga. Očitno so ga, drugače bi še ležal tukaj.

KOZINSKI: Ne bodite tako prepričani.

PRESEDNIK (*tajnici*): Ali nas ne bi v tem primeru obvestili?

TAJNICA: Morali bi nas.

PRESEDNIK: To je kršitev procedure.

TAJNICA: Imate prav.

PRESEDNIK: Še več. Protokola!

TAJNICA: Vse bo šlo v zapisnik.

PRESEDNIK: Zakaj ga pa potem ne pišete?

REFERENT: Vse se snema, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Moj glas je lepši v živo ... Dobro. Ampak komisija še ni končala ... kaj bomo zdaj?

DR. PEDLBUŠ: Še dobro, da so ga odnesli. Preden bi ta komisija končala delo, bi začel zaudarjat.

PAVLOVA: Protestiram proti takšnemu načinu govorjenja!

KOMOBRAN: Nehajte vi. Če mislite protestirat, se pa presedite k tistemu tam. Itak sta za skupaj.

PAVLOVA: Moja stvar, kje sedim.

KOMOBRAN: Strinjam se z doktorjem. (*Predsedniku:*) Opravite svoje delo.

PAVLOVA: Ali pa odstopite kot predsednik komisije!

PREDSEDNIK: To bom preslišal. Opozarjam vas, da tukaj nismo sami. Paziti je treba na ugled. Tudi moj, če smem. Stvari ne grejo v pravo smer, kolegi. Gremo naprej z našim delom. Kot rečeno: pustimo medicini, kar je medicinskega, in komisiji, kar je komisijskega ...

Pacient vstane. Reakcija prisotnih.

PREDSEDNIK (*referentu, tiše*): Ta tip me dela nervoznega.

REFERENT: Mirno protestira. Nič protizakonitega ne počne.

PREDSEDNIK: Naj gre protestirat na ulico!

REFERENT: Kaj vas skrbi?

PREDSEDNIK: Ti tukaj. Nekaj mi pripravljajo. Čutim na vodi.

REFERENT: Ne vejo, v kaj se spuščajo, gospod predsednik.

PREDSEDNIK: Vseeno raje vidim, da smo sami. Če do česa pride.

REFERENT: Kaj hočete?

PREDSEDNIK: Pojdite se ven pozanimat, zakaj so to maškaro spustili noter. In ali ga moramo proceduralno tolerirat. Če nam ga ni treba, ga vrzite ven.

REFERENT: A zdajle govoriva o uslugi?

PREDSENIK: Ne bom pozabil. In pridite čim prej nazaj.

Referent odide ven. Tišina.

PAVLOVA: Zakaj ni tukaj nobenega okna? Pa nobenega kisika?

PREDSEDNIK: Kaj me gledate? Jaz sem predsednik, ne prezračevalna naprava!

DR. PEDLBUŠ: Vse ima svoje meje. Kakšni pogoji za delo Komisije so to?

PREDSEDNIK: Čim izvem, kdo je ta tip, bom ukrepal. Obljubim. Do takrat se pa nehajte ukvarjat z njim. Če ne, bo dosegel točno to, kar hoče. Dobil bo našo pozornost.

KOMOBRAN: Ne izgleda mi normalen.

KOZINSKI: Paranormalen je. Definitivno.

PAVLOVA: Se ne strinjam. Edini je, ki ima tukaj trdno stališče.

DR. PEDLBUŠ: Bolj sedišče.

KOMOBRAN: Zakaj bi se moral jaz delat, kot da ga ni? Zame itak ne obstaja, provokator! Zame ga sploh ni tukaj!

KOZINSKI: No, vidite. Počasi razumete dimenzijo, ki vam jo hočem odpret.

KOMOBRAN: Kozinski, vi se pa držite čim dlje od mene! Vaše prednike so skurili že v srednjem veku. Me zanima, kdo vas je sploh rodil.

PREDSEDNIK: Imam predlog, ki se tiče procedure ...

PAVLOVA (*gleda pacienta*): Nekaj ni v redu z njim ... ali pa nekaj ni v redu z nami ...

TAJNICA: Pa z lučjo nekaj ni v redu.

KOMOBRAN: S predsednikom te komisije nekaj ni v redu.

PRESEDNIK: Z mano je vse v redu. Hvala za skrb ... Kje je ta referent?

KOMOBRAN: Tukaj sedite kot pri zadnji večerji, samo da vas Bog nima rad! Ti kurčevi stoli! Jaz tako ne morem več sedet!

PRESEDNIK: Protokol zahteva, da se ...

KOMOBRAN: Briga me protokol, hrbta sploh ne čutim več!

Sede na prazno nosilo.

PRESEDNIK: Kam ste se to usedli? Vas bodo odpeljali na obdukcijo!

KOMOBRAN: Slabše ne more biti, kot je tukaj! Ta seja ni nič drugega kot čisto mrcvarjenje! Ker so stvari že od začetka jasne kot beli dan! In to samo zato, ker nekateri ne opravijo svojega dela!

Tišina.

PRESEDNIK: A to leti name, delegat?

KOMOBRAN: Ja, to leti na vas. Pa ne vi meni, delegat. Sem dlje v politiki kot vi.

PRESEDNIK: Upoštevam proceduro. Tudi protokol. Kaj bi še radi?

KOMOBRAN: Vsak, ki zna štet do pet, vidi, da delo te komisije ne vodi nikamor. Po vaši zaslugi. A hočete dokaz? To je edina stvar, o kateri se vsi prisotni strinjamo.

PRESEDNIK: Vsi?

PAVLOVA: V tem primeru ima prav. Obžalujem, gospod predsednik, ampak tako je. Nič osebnega.

PRESEDNIK: Kaj predlagate?

KOMOBRAN: Predlagam, da vas zamenjamo.

PRESEDNIK: Mene? Kot predsednika?

PAVLOVA: Najboljše bi bilo, da sami odstopite.

PRESEDNIK: To pa ne bo šlo. Žal mi je.

KOMOBRAN: Zakaj ne?

PAVLOVA: Ja, tudi mene zanima, zakaj ne.

PRESEDNIK: Moja funkcija je zajamčena po trinajstem členu ...

KOZINSKI: Ne mislim se vtikati v to debato, ampak nič na tem svetu ni zajamčeno...

PRESEDNIK: Kozinski? Tudi vi?

PAVLOVA: Poglejte si dvanajsti člen. Če je predsednik operativno nesposoben, se lahko komisija ponovno sestane in izvoli drugega.

PRESEDNIK: Pa ne med postopkom.

PAVLOVA: Gosposodična tajnica?

TAJNICA: Gospa Roza Pavlova ima prav. Po šeststodvaintridesetem členu lahko izvolimo novega predsednika med postopkom. Predlog lahko poda kdor koli.

PRESEDNIK: Malo morgen. (*Tajnici:*) Kaj se vi spet vtikate? A nam bo zdaj tajnica interpretirala člene? Zahtevam, da počakamo referenta za procesno zakonodajo. Pa kje je tako dolgo? A je šel na potrebo?

KOMOBRAN: Da skrajšamo. In razumite to kot gesto dobronamernega človeka. Ne želimo vas vlačiti po zobeh pred nepovabljenimi. (*Namigne na pacienta v ozadju.*) Torej na kratko: sebe predlagam

na čelo komisije. Obljubim, da bomo zadevo končali v desetih minutah.

Tišina.

PAVLOVA: Kaj slišim?! A jaz to prav slišim?

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): Pazite, od zdaj naprej bo brutalno.

KOZINSKI: Imate prav. Zdaj bo politika obračunala med sabo.

PAVLOVA: A prav slišim, da vi predlagate sebe za predsednika?

KOMOBRAN: Kaj imate proti moji kandidaturi, gospa Roza Pavlova?

PAVLOVA: Gospod Tristan Komobran, vi ste nevaren človek. Brez higiene. Brez vsakih standardov. To je nedopustno!

KOMOBRAN: Čakajte, čakajte ...

PREDSEDNIK: Vseeno vama svetujem, da počakata na referenta. Ne me žagat kar tako na pamet, pa še vpričo ...

PAVLOVA: Ne, predsednik. Žal mi je, ampak tudi jaz mislim, da niste dorasli funkciji, ki jo opravljate. Ampak zdaj ne gre za vas. Za tega človeka gre in za njegov nespodobni predlog!

KOMOBRAN: Kaj je v njem nespodobnega?

PAVLOVA: Dokler bom jaz tukaj, vi ne boste predsednik. In sami zelo dobro veste, zakaj ne.

KOMOBRAN: Vem, na kaj namigujete. Ampak stvar smo razčistili in je ad acta!

PAVLOVA: Nič ni ad acta!

KOMOBRAN: Vsak ima svoj hobi, pa kaj potem? Orožje je moj hobi. Zakonodaja to dopušča in vse je bilo v okviru ...

PAVLOVA: Kakšen hobi? Kakšna zakonodaja? S puško ste streljali na soseda!

KOMOBRAN: To ni res!

PAVLOVA: Na njegovem lastnem dvorišču ...

KOMOBRAN: Streljal sem na njegovega psa!

PRESEDNIK: Zakaj pa?

KOMOBRAN: Ker ni bil privezan! Dokazano!

PAVLOVA: Tisto ni bilo vaše dvorišče!

KOMOBRAN: Streljal sem s svojega!

PAVLOVA: In skoraj zadeli človeka!

KOMOBRAN: Bedarija! Če hočem kaj zadet, tudi zadenem!

PAVLOVA: Lahko bi ga ustrelili, ker je mislil drugače kot vi!

PRESEDNIK: Kdo, a pes?

PAVLOVA: Lastnik, gospod predsednik. Govorim o lastniku!

KOMOBRAN: To je laž!

PRESEDNIK: Jaz razumem poudarek. Zelo razumno je, da ste odprli ta vidik ... problema, gospa. Vi pa pozabite na kandidaturo, če je to res, gospod Komobran. Pa tudi če ni res. To vam lahko povem iz prve roke, še preden se vrne referent.

KOMOBRAN: Vi pozabite! Pa kdo vi vsi skupaj mislite, da sem jaz? Zakaj sedim v tej komisiji? O ne, tako se pa ne bomo šli. Ne vi mene jebat z zakonodajo. Tista mrcina ni bila privezana! Pred vrati od garaže sem stopil na drek! A je kdo kaj ukrenil, vas vprašam? Nobeden! In kaj boš naredil, če ti kdo konstantno serje na glavo,

pa ni nikjer nobene službe, ki bi se s tem ukvarjala? Stvari vzameš v svoje roke. To je zame odgovornost, ne pa te brezplodne komisije. To je politika! In še nekaj, če že hočete slišat: ja, rad imam svojo puškico. Vsak dan jo spucam in namažem. Da se sveti od masti. To je moj hobi. Da je lepo naoljena. Pripravljena. Užitek jo je prijeti v roke. Lepo hladna je in ravno prav težka. Včasih sem bil lovec.

PAVLOVA: Vrgli so vas iz društva, ker ste pobijali pse po dvoriščih!

KOMOBRAN: Bedarija. Izvoljen sem bil na višjo funkcijo.

PAVLOVA: Vi ste sadist!

Tišina.

PREDSEDNIK: Dobro, to smo razčistili. Žal mi je, Komobran. Dajmo se zdaj spet organizirat, ura teče ... Pa kje je ta referent?

TAJNICA: A lahko jaz nekaj predlagam?

PREDSEDNIK: Ne spet vi!

TAJNICA: Samo v razmislek. Ne zamerite mi, gospod predsednik, z vsem dolžnim spoštovanjem ... Čutim to kot dolžnost.

PREDSEDNIK: Kaj hočete?

TAJNICA: Predlagam, da vodenje komisije prepustite – njej. (*Pokaže na Pavlovo.*) Gospe delegatki Rozi Pavlovi.

PREDSEDNIK: Zakaj pa njej?

TAJNICA: S tem boste dokazali svojo modrost, zrelost in odgovornost. S tem, da se umaknete.

PREDSEDNIK: Vi, smrklja, boste mene učila modrosti?!

PAVLOVA: Mina ...

KOZINSKI (*Pedlbušu*): Ni še konec.

DR. PEDLBUŠ: Ja. Zdaj bo udarilo nazaj.

KOMOBRAN: Ona? A se hecate?

PRESEDNIK: Mene sprašujete? Kaj imam jaz s tem? Zmenite se sami!

KOMOBRAN: Zdaj smo pa res doživeli nekaj nespodobnega. Čisto vsak – ampak čisto vsak v tej sobi, tudi tisti, ki tam zadaj vleče na ušesa ...

PRESEDNIK: Žal mi je za vse vas, ampak sem vas opozoril ...

KOMOBRAN: Čisto vsak ima več moralnega kredita kot ta ženska!

PAVLOVA: Jaz svoje kredite odplačujem! Ampak sem edina v tej državi!

PRESEDNIK: Kaj ste hoteli reči, gospod delegat?

DR. PEDLBUŠ: Nehajte zdaj vi provocirat, ker ne bomo nehali do jutra!

KOMOBRAN: Kdo jo je predlagal? Malo razmislite. Dajmo se malo pozabavati s tem. (*Tajnici:*) No, vi, gospodična, zakaj ste predlagali to gospo?

TAJNICA: Ker jo spoštujem, ker podpiram stvari, za katere se politično zavzema, ker mi je všeč njen odnos ...

KOMOBRAN: Punca, dajte no ta svetniški krogec v predal. Gospodje, mi se tukaj pogovarjamo o dveh lezbijkah.

Tišina.

PAVLOVA: Kaj je zdaj to? (*Predsedniku:*) Kako lahko to dovolite?

PRESEDNIK: Mene sprašujete? A sem jaz začel?

TAJNICA: V mojem predlogu ni bilo nič osebnega ...

PAVLOVA: Mina, daj mir!

KOMOBRAN: A ste slišali? Mina? A sta že na ti?

DR. PEDLBUŠ: To je pa zanimivo. (*Kozinskemu:*) A ste vedeli za to?
A takšne stvari se razvejo?

KOZINSKI: Se, gospod doktor. Vse se razve.

KOMOBRAN: Pogovarjamo se o dveh lezbijkah. Pa ne samo to. Pogovarjamo se o dveh lezbijkah, ki skrivata razmerje. Pod ena imata razmerje in pod dve ga skrivata. Vsa država ve za to, samo gospa politično molči in se nekaj pretvarja.

PAVLOVA: Vi ste do konca pokvarjen človek.

KOMOBRAN: A ja? A ker govorim resnico? Vi ste tista, ki laže!

TAJNICA: Roza, kako lahko to prenašaš? Ti nikoli ne lažeš! Ti se zavzemaš za pravo stvar! Povej mu, kar mu gre!

PAVLOVA: Nehaj... nehajte prosim, gospodična. Ne bom se pustila sprovcirati.

TAJNICA: Gospodična...?

ROZA PAVLOVA: To so navadne insinucije, ki jih ne bom komentirala...

TAJNICA: Insinucije... Kaj pa ljubezen?

ROZA PAVLOVA: Zato se vračam nazaj na proceduro in zahtevam...

TAJNICA: Kakšna procedura? Ti nimaš kaj skrivat! Ti imaš pravico, da... da... Ona ničesar ne skriva! In zdaj vam bo povedala! Končno. Tudi jaz bom povedala. Na glas. Midve sva ljubici in imava vso pravico in...

PAVLOVA: Nehaj! Takoj! Razumeš?

TAJNICA: Kaj ti je?

KOMOBRAN: Pustite puncu, da pove do konca. Drugače imate vedno polna usta demokracije.

TAJNICA: A mi nisi obljubila ...

PAVLOVA: Ne zdaj! Ni pravi trenutek, a razumeš?! Vse bodo obrnili proti meni, a razumeš? Dosti o tem! (*Ostalim:*) Prišlo je do nesporazuma, spoštovani. S to gospodično nimam ničesar. Na podtikanja pa ne bom več odgovarjala, dokler se ne vrne referent.

PREDSEDNIK: To sem vam svetoval malo prej, pa me niste poslušali.

PAVLOVA (*tajnici, tiše*): Ti tega ne razumeš. Tukaj, kjer sem jaz ... ni isto kot tam, kjer si ti. So stvari, ki so pomembnejše. Za vse. Ne za naju. Za vse. In jaz jih lahko dosežem. In ko jih bom, bo čas tudi za to ... kar hočeš. Ampak ne zdaj. Ne zdaj, ker bo vse padlo v vodo. Poskusi vendar razumet!

Tišina.

PREDSEDNIK: Mučna scena, kakor koli obrnemo. Tudi če se delamo, da nič ne slišimo. Predlagam, da pustimo stvar na miru. Zaenkrat. (*Pavlovi:*) Ampak gospa! Vi se ukvarjate s politiko. Zato razumete. Že to, kar smo slišali, je dovolj. Odsvetujem vsako misel na kandidaturo. Vsako misel. To govorim v vaše dobro.

PAVLOVA: Na to ne pristajam!

PREDSEDNIK: Dali vas bodo na raženj ...

PAVLOVA: Iz principa ne pristajam!

PREDSEDNIK: Na roštilj ...

PAVLOVA: Moje spolne prakse nobenega ne brigajo!

KOMOBRAN: Jih, če jih skrivate ...

PRESEDNIK: Na javni funkciji.

PAVLOVA: To je izsiljevanje!

TAJNICA (*Pavlovi*): Oprosti, nisem hotela ... nisem mislila ...

PAVLOVA: Nima veze. Nima veze! Mir mi dajte!

Tišina.

PRESEDNIK: Dobro. A bi rad še kdo kaj rekel na to temo?

KOZINSKI: Jaz imam drugačen predlog. Da umirimo žogico.

PRESEDNIK: To je pametno. Umirimo žogico.

KOZINSKI: V znak dobre volje in sprave med strokami predlagam, da se za predsednika izvoli doktorja Jana Pedlbuša.

PRESEDNIK: Kozinski, vi? Kaj se greste? Če računate, da sem pozabil ...

KOZINSKI: Samo predlog, nobene računice.

DR. PEDLBUŠ: To ste me pa presenetili, gospod kolega. Zakaj pa to? Kaj imate za bregom?

KOZINSKI: Kaj bi lahko imel za bregom?

DR. PEDLBUŠ: Če mislite, da me boste potem laže denuncirali po strokovni plati, se motite!

KOZINSKI: Ne gre zato. Zadeva se res nikamor ne premakne. Poglejte, ti trije so vsi iz politike. In se zato ne morejo nič zmenit. Midva sva iz stroke. Najbrž bo hitro jasno tudi njim, da je to najboljša možnost.

PRESEDNIK: Ah, dajte no, Kozinski. Bodimo resni. Vsi vemo, da to ne gre.

DR. PEDLBUŠ: Zakaj pa ne?

PRESEDNIK: Zato, ker ne.

DR. PEDLBUŠ: Čakajte malo. Ne rečem, da me funkcija zanima. Tega nisem rekel. Ampak ... zakaj pa to recimo ne bi šlo? To me res zanima.

PRESEDNIK: Glejte, nismo sami. V vaše dobro vam predlagam, da nehate rinit z glavo skozi zid. Vsi skupaj. Ker boste jutri na vseh programih.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne. Meni ne bo noben grozil. Preprosto vprašanje: zakaj to ne bi šlo?

PRESEDNIK: Vsi vejo, o čem govorim.

DR. PEDLBUŠ: Jaz ne vem.

PRESEDNIK: Vsi vemo.

TAJNICA: Jaz ne vem! Jaz ne vem ničesar!

PRESEDNIK: Pa koga briga, kaj vi veste? Nehajte mi skakat v besedo!

PAVLOVA: Bodite vljudni do gospodične. In nehajte se že enkrat z zobmi držat za to svojo bedno funkcijo, če gre vse narobe!

PRESEDNIK: Vsi vemo, kaj počne gospod doktor. Vsi vemo, da se včasih, kako naj rečem ...

DR. PEDLBUŠ: Kaj namigujete?

PRESEDNIK: Da se včasih ... saj veste, preobleče.

DR. PEDLBUŠ: Ja, in? Kaj je s tem narobe? A vi ste pa ves čas v istem gvanu?

PRESEDNIK: Preobleče v žensko.

Tišina.

DR. PEDLBUŠ: Kaj? Od kod vam pa zdaj to ..?

PRESEDNIK: Vsi vemo. Vsi vedo. No, saj to ni nič takšnega, priznam.
Dokler je človek samo strokovnjak. In zato je boljše, da to tudi ostane.

KOZINSKI: Doktor vi? A je to res?

DR. PEDLBUŠ: Bodite resni.

KOZINSKI: Povejte.

DR. PEDLBUŠ: Enkrat sem se za pusta, to je vse.

KOZINSKI: Ste bil mašakara?

DR. PEDLBUŠ: Ma ja. Nič drugega. Od kje mu to?

KOZINSKI: Mogoče je šlo par fotk okrog ... saj veste ...

PRESEDNIK: In če kakšna pride v časopis, bo nerodno.

DR. PEDLBUŠ: Ne morem verjet. To je totalna... ampak res totalna svinjarija! Sploh me pa funkcija ne zanima.

PRESEDNIK: To je pametno. Da vas ne zanima. Ker potem lahko takoj zapremo to temo. Če vas bo kdaj zanimala, jo pa lahko spet odpremo.

DR. PEDLBUŠ: Me ne zanima! Jasno? Pika. (*Predsedniku:*) Ampak vas bom pa spravil s te funkcije. Pa če je to zadnja stvar, ki jo bom naredil. Kakšen pesnik! Sama mafija!

PRESEDNIK: Ne se zaganjat vame, doktor. Imam veliko prijateljev. Presenečeni bi bili, kako zelo veliko. A ne, gospod Kozinski? Midva sva prijatelja.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): Kaj imate vi z njim?

KOZINSKI: Nič.

DR. PEDLBUŠ: Pomagajte, da barabo vržemo s tega stolčka! Saj zato ste me predlagali? Ne se zdaj umaknit!

PREDSEDNIK (*Kozinskemu*): Predlog, ki ste ga dali, pa ni bil zelo prijateljski do mene. A se vam ne zdi?

KOZINSKI: Dobro, gospod predsednik. Pogovarjamo se, medtem ko čakamo na referenta. To je samo pogovor, izmenjava mnenj ...

DR. PEDLBUŠ: Kozinski! Kandidirajte proti njemu! Podprem vas takoj, z vsemi svojimi referencami!

KOZINSKI: To zdaj vi samo iz maščevanja.

DR. PEDLBUŠ: Ja! Strastnega! Divjega!

KOZINSKI: Žal mi je, ampak politična funkcija me ne zanima. Moja stroka mi zadošča.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne verjamem vam. Za nekaj vas drži. Za nekaj vas drži! Povejte, za kaj! (*Tišina.*) Priznajte!

PREDSEDNIK: Pustite človeka na miru. Malo je premislil in zdaj je vse v redu. Benjamin Kozinski ni noben špekulant, ampak je razumen gospod, ki se mu po krivici marsikaj podtika. Sploh pa ni nobenega razloga, da se danes pogovarjamo še o davkariji. Tam je toliko deviacij, mahinacij ... Res boljše, da tega področja danes ne odpiramo. Ker če to odpremo, ne vam, kje bomo končali. A se strinjate?

KOZINSKI: Strinjamo se.

PREDSEDNIK: Sem pa vseeno zadovoljen, da smo razčistili par reči. Okrog tega, kdo je lahko predsednik. In to brez referenta. To mi daje upanje, da bo komisija danes opravila svoje delo.

DR. PEDLBUŠ: Ne morem verjet! Ne morem verjet, da je ta tip, ki je evidentno nesposoben, opravil z vsemi protikandidati, še preden so sploh vložili kandidaturo! (*Tajnici:*) Kaj pa vi? Vi kandidirate! Nobeden vas ne pozna, koga briga, če ste lezbijka?

TAJNICA: Jaz? Naj kandidiram?

DR. PEDLBUŠ: Takoj vas podprem, z vsemi svojimi referencami!

TAJNICA: Hvala, gospod doktor. Za zaupanje. In za reference. Tega ne doživim veliko. Ampak se žal ne bo izšlo.

DR. PEDLBUŠ: Zakaj ne?

TAJNICA: Mogoče še niste opazili ... ampak na meni je vse umetno.

DR. PEDLBUŠ: Kako to mislite?

TAJNICA: Vse. Nos, usta, joški, rit ... vse. Vse je umetno.

DR. PEDLBUŠ: Pa o čem... o čem vi to zdaj?

TAJNICA: Na meni ni nič naravnega.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, pa kaj potem? Vključite se v kakšno hortikulturno društvo, pa bo v redu.

TAJNICA: Motite se. Nobene možnosti nimam ... ko se bo razvedelo. In razvedelo se bo. Vse se razve. Nobeden ne bo pristal na predsednico, ki ni naravno bitje. Vseeno hvala. Imam pa drug predlog, če sem že s prvim tako grdo ... zavozila.

PREDSEDNIK: Pojdite se vi raje malo sprehodit. Vam dovolim. Pa tudi, če vas ni nazaj ...

DR. PEDLBUŠ: Ne, ostanite tukaj! Vse smo šli skozi. (*Tajnici:*) Vi ste zadnja možnost, da to barabo ruknemo s stolčka!

TAJNICA: Nisem.

DR. PEDLBUŠ: Ste!

TAJNICA: Kaj pa ... on? (*Pokaže na Pacienta.*) Ves čas je tam ... kaj pa, če bi on kandidiral?

DR. PEDLBUŠ: On?!

TAJNICA: Ja. Nov obraz.

KOMOBRAN: Kakšen obraz, saj ga sploh ne vidite, tam, v temi! Ta čaka samo še na obdukcijo, če je že ni opravil! Zombi!

Vrne se referent.

REFERENT: Kaj se dogaja?

PREDSEDNIK: Nič posebnega. Malo smo poklepetali. Bilo je ... konstruktivno. Kje ste bili tako dolgo?

REFERENT: Se opravičujem. Dolgo je trajalo. Ampak moral sem preverit vse.

PREDSEDNIK (*tiše*): In? Zakaj so ga spustili noter? Povejte mi.

REFERENT: Bojim se, da se to tiče vseh prisotnih.

PREDSEDNIK: Dajte no mir. Meni povejte, jaz sem vas poslal ven.

REFERENT: Vztrajam.

PREDSEDNIK: Dobro ... (*Vsem:*) Sedite nazaj na svoja mesta. Nadaljujemo sejo komisije. Vse skupaj je razpadlo, in to ne po moji krivdi. Mogoče sem preveč popuščal, ampak od zdaj bo drugače. Moramo se dogovoriti in oblikovati rezultate naše preiskave. Čim hitreje. Vsi čakajo na poročilo komisije, zato se obračam na vašo odgovornost. Gospod referent, vi imate besedo. Kaj ste nam hoteli povedati?

REFERENT: Za tistega človeka gre.

KOMOBRAN: Končno. Ne da se normalno delat, če en iks ipsilon nepovabljen sedi zraven. To je konstanten pritisk.

Tišina.

PRESEDNIK (*referentu*): No? Boste kaj povedali? A lahko nadaljujemo delo vpričo njega? Kdo je?

REFERENT: Po pravici, gospod predsednik, ne vem, kdo je.

PRESEDNIK: Kako ne veste? Kaj ste pa počeli tako dolgo? Kdo ga je spustil noter?

REFERENT: Ravno za to gre. Nihče ga ni spustil noter.

PRESEDNIK: Kako ne, če je tukaj že ves čas?

REFERENT: Vsi so znikali. Varnostna služba. Administracija. Vratar. Da bi koga spustili noter. Da bi kdor koli vstopil v ta prostor, razen članov komisije. S prepustnico ali brez nje. To je izključeno.

DR. PEDLBUŠ: Pa o čem govorite? A je prišel skozi zid? Saj ga vsi vidimo ... molčite, gospod Kozinski!

KOZINSKI: Nič nisem hotel reči. Tudi jaz sem presenečen.

DR. PEDLBUŠ: To so te amaterske varnostne službe. Vsak lahko pride na zaprt sestanek komisije! Še dobro, da imamo vsi ušesa. To je za zapisnik!

KOZINSKI: Tega tudi jaz ne razumem ...

Tišina.

PRESEDNIK (*tajnici*): Kaj pa vi mislite? Tako, na splošno?

TAJNICA: Ta trenutek nič. Imam prazno glavo.

PRESEDNIK: Kot da tega ne vem!

PAVLOVA: Ves čas se obnaša, kot da nas ni tukaj!

KOMOBRAN: Molčite, Kozinski!

KOZINSKI: Nič nisem hotel reči.

KOMOBRAN: Zdaj je pa tega zadost. A ste vsi normalni? Zakaj ga pa nobeden ne vpraša? Ga bom pa jaz. Hej, vi! Kdo ste? Kaj hočete?

Tišina. Komobran prime bolniško nosilo na kolesih in ga s treskom prevrne. Močnejša luč. Pacient vstane, začudeno gleda in gre sunkovito proti mizi.

KOMOBRAN: Kdo ste?!

PACIENT: Kaj ... Kdo ste vi? Kje sem?

KOMOBRAN: Kaj nas ta bedak sprašuje?

PACIENT: Od kje ste prišli? A ni tukaj ...?

PREDSIEDNIK: Tukaj je sestanek komisije. Ste na sestanku komisije. Vprašanje je, kako ste prišli sem not. Za prepustnico ne bom niti vprašal, ker vem, da je nimate. Do zdaj smo vas tolerirali, ker nismo vedeli ... nismo vedeli, kdo ste. Ne bojimo se javnosti. Torej: kdo vas je spustil sem?

KOMOBRAN: Počakajte, dobro ga pogledajte ... Nekam znan mi je.

DR. PEDLBUŠ: Meni tudi ...

KOZINSKI: Ne, ne. To ne more biti ...

KOMOBRAN: Že eno uro ste prisotni ... tukaj.

PACIENT: Prvič vas vidim.

KOMOBRAN: Kako prvič?! Ves čas buljite v nas!

TAJNICA: Mogoče pa skozi nas?

PAVLOVA: Ta obraz ...

PRESEDNIK: A ste tukaj iz protesta? A demonstrirate?

PACIENT: Prosim?

KOMOBAN: Naj raje pove, za koga dela. Za koga delate?

PACIENT: To pa ne. Rad bi, ampak ne dobim dela ...

PRESEDNIK: Kaj si mislite o tem, kar ste slišali? Boste komu poročali?
Dajte, stopite bliže.

PACIENT: Slišal? Kaj slišal?

Tišina.

PAVLOVA: Moj bog! Pa to ni res!

DR. PEDLBUŠ: A vsi vidimo isto?

KOZINSKI: Jaz malo drugače, kot vi ... ampak priznam, vseeno isto ...

PRESEDNIK: Zakaj ste v pižami?

PACIENT: Bolnica... Vzeli so mi kri... slikali pljuča... dobil sem
pižamo ... čakal na obravnavo...

KOMOBAN: Zdaj ste prišli na obravnavo, o tem ni dvoma!

PACIENT: Čakal na operacijsko mizo... za hip zaspal... nekaj so mi
dali v žilo...

PAVLOVA: To ne more biti res!

TAJNICA: On je.

KOZINSKI: To je ... nemogoče.

DR. PEDLBUŠ: Pa ravno vam se zdi to nemogoče? Presenečate me, Kozinski.

KOZINSKI: Trdno stojim na tleh. Bolj trdno, kot si mislite.

DR. PEDLBUŠ: Ampak služite pa dobro, s to svojo ezoteriko.

KOZINSKI: Ne bova zdaj o tem, doktor. Ni pravi trenutek.

PAVLOVA: Pa kaj se tukaj dogaja?! Nekdo se dela norca iz nas. A razumete? Iz vseh nas!

PACIENT: Oprostite ... kje sem? Prej sem bil ... A ni to bolnišnica?

PREDSIEDNIK: Ne, to je sodna medicina ... hočem reči, bila je, zdaj je sejna dvorana ... Dvorana, kjer se sedi in ... in govori. Urgenca je blizu, samo še ni končana ... Pa kaj govorim, koga to briga ... To je zaprta seja posebne komisije, ki proučuje ... ki proučuje, kot vse kaže, vaš primer.

PACIENT: Moj primer? Ne razumem. A sem v čakalni vrsti? A tudi vi čakate na obravnavo?

KOMOBRAN: Ne vi, kolega, iz nas delat bolnike!

PACIENT: Kdo ste?

PREDSIEDNIK: Mi smo ... mi smo ... pa saj vidite, kdo smo! A mogoče ne vidite? A ne obstajamo? Jaz sem predsednik. Pišem se Predsednik. A naj se vam še narišem na steno kot predsednik, da bo jasno? Kaj je narobe z vami?

PACIENT: Napad. Bolečina tukaj. Srce. To se v zadnjem času večkrat ponavlja. Zdaj čutim, da je malo boljše, lahko diham ... sem optimist ...

KOMOBRAN: Vi ste optimist? Ni čudno, saj ste malo prej ležali tukaj! Pred nami!

PACIENT: Prosim?

KOMOBRAN: Bili ste ... truplo!

PACIENT: To pa nisem bil jaz.

PRESEDNIK: Kako da ne, če je v zapisniku?

PACIENT: Nisem mrtev, če ne zamerite ...

KOMOBRAN: Dobro, koga to briga. Če še niste, pa še boste.

PACIENT: Živ sem. Hočem živet. Sem optimist.

PAVLOVA: Bolj ko ga gledam ...

PACIENT: Prosim, če mi lahko pomagate. A sem se izgubil? Ti hodniki ...
Ne najdem se. Nekaj so mi dali v žilo. Bolečina tukaj notri ...

PRESEDNIK (*tajnici*): Naj gre to vse v zapisnik.

TAJNICA: Oprostite. Izgubila sem se. Priznam.

PAVLOVA: Taka podobnost ... Pa saj to ne more biti on. (*Pacientu:*) Žal mi je, vem, da vam je mučno, ampak tudi jaz sem videla vaš obraz. Prej, ko ste ležali tukaj. Natančno sem si vas ogledala. Sem na vaši strani. Samo ... samo to ne more biti naključje. Zato prosim, sodelujte. Pomagajte nam razumeti, kaj se dogaja.

Tišina.

PRESEDNIK (*Kozinskemu in Pedlbušu*): Kaj pa vidva? Vidva sta strokovnjaka! A bosta kaj rekla?

KOZINSKI: Nekoliko sem zmeden. Tudi jaz, priznam. Dobro, imam vprašanje. (*Pacientu:*) Nekaj bi vas vprašal. Povejte, a se vam kdaj prikazujejo plave krogle?

PACIENT: Plave krogle? Ne razumem ...

KOZINSKI: Take zelo plave ... z rumenim robom? Če se vam prikazujejo.

PACIENT: Ne, se mi ne.

KOZINSKI: Dobro. To se vam ne ... A mogoče vidite takšno kroglo okrog mene? Dobro me pogledajte!

PACIENT: Slabo vidim, brez očal ...

DR. PEDLBUŠ: Nehajte, Kozinski. Dokazano je, da svet okrog nas ne obstaja. Vidimo samo tisto, kar hočejo naši možgani!

KOZINSKI: Ampak kaj hočejo? Kaj hočejo?

DR. PEDLBUŠ: Če želite odgovor na to vprašanje, jih je treba znat uporabljati!

KOZINSKI: A me žalite?

DR. PEDLBUŠ: Ta fant je ušel z oddelka, in to z zaprtega. Pa kdo je tukaj nor?!

PACIENT: Bolečine imam tukaj ... v prsih ... težko diham. Ampak sem optimist. Pomagali mi bodo.

DR. PEDLBUŠ: Evo, še en dokaz. To je depresija. Tipični simptomi. Kaj sem vam rekel?

TAJNICA: Če pravi, da je optimist ...

KOZINSKI: Zmeden sem. Če je živ on, kaj smo potem mi? Kdo se komu sanja?

TAJNICA: Oprostite, vem, da to ni moja stvar ... Ampak kaj pa, če ima infarkt?

PEDLBUŠ: Kakšen infarkt, je premlad. Depresija!

TAJNICA: Če gre slučajno za infarkt, mu je treba pomagati! Saj je vseeno, kdo je!

DR. PEDLBUŠ: Vi ste tukaj tajnica. In imate prav: to ni vaša stvar.

TAJNICA: Ampak možno je ... Kaj me gledate? Možno je.

KOZINSKI: Ta pragmatizem me vedno znova spravi iz tira. Depresija, infarkt ... A res ne vidite, kaj se tukaj dogaja? A ste slepi? Tukaj gre za fenomen!

DR. PEDLBUŠ: Kakšen fenomen?

KOZINSKI: Kakšen, kakšen! Pač za enega, kaj jaz vem!

PREDSIEDNIK: Čakajte, vsi! (*Pacientu:*) Vi trdite, da ste ... da ste v bolnici.

PACIENT: A mogoče nisem?

PREDSIEDNIK: Ne niste. Povejte.

PACIENT: Kaj?

Tišina.

PREDSIEDNIK: Ste danes pojedli zajtrk?

PACIENT: Ja.

PREDSIEDNIK: Šli na potrebo, se umili ...

PACIENT: Vse to.

PREDSIEDNIK: Vse to ste naredili.

PACIENT: Ja.

PREDSIEDNIK: Kako ste lahko vse to naredili, če pa smo vas videli malo prej, kako tukaj ležite mrtvi!

DR. PEDLBUŠ: Mogoče pa vseeno ni bil on. Nobenega dokaza ni. Malo mu je podoben, to je vse.

KOMOBRAN: Nehajte nakladat vsi skupaj! Koga vse to briga? Mrtev ali živ – če je tip kriv, je zunaj policija, mi pa končajmo poročilo! A moram to ves čas ponavljat?

PRESEDNIK: Gospod referent, potrebujem vaš nasvet.

REFERENT: Naj pove svojo zgodbo. To pravico ima. Po proceduri.

PRESEDNIK: Ja. Dobra misel. Povejte svojo zgodbo.

PACIENT: Kakšno zgodbo?

PRESEDNIK: Povejte vse. Kaj se je zgodilo, ko ste se zjutraj zbudili?

PACIENT: Vstal sem ... ob pol šestih. Zgodaj vstajam. Navada ... čeprav nimam službe. Ne redne ... Se trudim, pa je ne dobim. Vse sem že poskušal ... Ampak se da nekako preživet. Ne obupavam. Sem optimist. Živim z mamo. Oče je umrl. Pred leti. Kap. Sredi ceste. V roki je imel sendvič. Mama ima pokojnino, ampak je majhna. Vstal sem ... Umil sem si zobe, kar tako, voda in ščetka, malo krvi na dlesnih ... Paste je zmanjkalo. Delam vse, kar dobim, ampak za fizične reči sem bolj švoh zdravja. Na fakulteti sem bil pa med najboljšimi. Kljub prirojeni napaki. Ne bom danes o tej napaki, samo da se malo pohvalim ... Imel sem štipendijo ... bolj majhno, ampak je šlo ... Znam delat. Umil sem se in mami preoblekel posteljo. Mama je invalid. Včasih si v spanju izpuli kateter in potem leži v urinu in krvi vso noč ... Sva navajena. Pride bolniška sestra in uredi stvari. Namaže rano, čeprav se včasih vseeno vname. Važno je, da urin ne pride v kri ... Poklical sem Mašo. Priznam, iz navade. Ni se javila. Maša se je preselila v Frankfurt. Skupaj s starši. Ko je bila zadnjič tukaj, sem jo spremil na vlak. Objela sva se, ko je šla v vagon. Pomahala mi je za šipo. Narisala srček. S prstom na šipo. Še vedno jo kličem. Ampak se ne javlja več ... Hočem reči, ne obupavam. Želim si živeti. Ne bojim se umreti, ampak si želim živeti. Zelo. In sem optimist ... Od desetih do enih sem nalagal gajbe pri Bucotu. Buce je v redu. Da mi delo, če kaj pride. Je pa bolj drobiž. Takrat sem spet začutil bolečino. Tukaj notri. Nisem se ustrašil, ker jo že poznam. Čeprav je bila danes ... kako naj rečem ... na kvadrat ... Če me razumete. Težko sem dihal. Buce mi je dal nekaj za pojed. Sendvič. Posebna salama, kumarica, košček sira. Bilo je dobro, ampak danes nisem mogel

jesti. Drugače imam apetit, veste. Me je že zelo stiskalo. Šel sem domov pogledat, kako je z mamó. Pri Bucotu sem pozabil očala. Samo tole o Bucotu, mimogrede: pivo spije v dveh požirkih in potem zna reči “rad te mam” med tem, ko rigne ... Mama je sedela v kuhinji, bergle je imela pri oknu. Rekla sva par reči. Vzel sem porcije in šel po kosilo. Čez cesto je vrtec, v menzi dobiva poceni. Mamó poznajo, včasih dajo tudi zastonj. Zelo sem se potil. Pravzaprav se še vedno. Težko sem dihal. Pogrešam Mašo, ampak verjetno je med nama konec. Predaleč je. Jaz sem predaleč. Če ne bi bilo mame, bi najbrž šel za njo. V Frankfurtu bi si našel delo. Prej ga bom dobil, kot tukaj. Ko je mama pojedla, sem se že zelo slabo počutil. Pomislil sem, da bi šel v bolnico. Moram preživeti, že zaradi mame. Kdo bo skrbel zanjo? Za dom nimava denarja. Dokler ne dobim službe. Enkrat jo bom, sem optimist. Hotel sem k Bucotu po očala, ker brez njih res slabo vidim. Ampak je bilo predaleč. Ulegel sem se za par minut, vendar ni minilo. Včasih se uležem, če me stisne okrog srca. Večkrat potem mine, ampak danes ni in ni ... Vstal sem. Nisem oblekel nogavic, ker ni bilo nobenih svežih ... Takrat me je malo zagrabila panika, ker nisem našel nogavic. Edino takrat. Potem sem odšel. Hodil sem. Bile so neke cestne zapore, gužva povsod, hodil sem med ljudmi in se počutil malo tako ... kot duh. Sploh ni bilo neprijetno, samo bolelo je vedno bolj. Ne mislite, da lažem, ampak včasih ljudje gledajo skozi mene. Kot da sem nič. Kot da ne obstajam. Če nimaš nič, si nič, si mislim. In jaz nimam nič. Ampak sem mlad in ne obupavam. Res ne. Hočem živeti, vse je pred mano. Zato sem tukaj. Potrebujem pomoč ... Potem bolečina. Močna. Ostra. Mi je švic tekel iz oči. Ne pretiravam. Že tako slabo vidim brez očal. Megleno ... Ampak se spomnim procedure. Rentgen, EKG, pižama in tista luč v obraz. Kri imam v redu, to je dobra novica. Sem optimist. Najbrž sem za hip zaspal in sanjal ... Slabo vidim brez očal, zato vas prosim za pomoč.

Dolga tišina.

PRESEDNIK: Kaj bomo zdaj?

DR. PEDLBUŠ: Vi ste predsednik.

PRESEDNIK: To je vse nepričakovano ... (*Pacientu:*) Prosim, da sedete za trenutek in počakate, da se mi tukaj zmenimo par stvari.

KOMOBRAN: Dajte se no zbrat, gospod predsednik. A se bomo zdaj ukvarjali z vsakim pacientom, ki je zgrešil uradno medicino? Ulice so polne takih tipov, moje stališče poznate in prosim, da ga vnesete v poročilo komisije. To zahtevam in nič drugega.

PAVLOVA: Jaz pa zahtevam, da se komisija razpusti. Takoj.

KOZINSKI: Dajte no. To je nepotrebno ...

DR. PEDLBUŠ: Zakaj, gospa Pavlova?

PAVLOVA: Ker se ne strinjamo o ničemer, ker se ne moremo dogovoriti o ničemer, ker smo popolnoma izgubili fokus in ker vse skupaj ne pelje nikamor! Izbrisimo vse zapisnike in takoj vrnimo mandat.

REFERENT: To ne bo šlo tako preprosto, gospa.

KOMOBRAN: Jaz sicer ne vem, ali ste vi tip ali ženska, samo to, kar sem rekel jaz, bo ostalo v zapisniku. Je to jasno?

KOZINSKI: Za hip sem bil zmeden, priznam. Ampak tole govorjenje je stvari postavilo nazaj na pravo mesto. V tem primeru gre za socialni problem, zato so pristojne druge službe in ne naša komisija. Ta človek tukaj je lahko napaka, lahko nesreča, kar koli ... ni pa fenomen. Tukaj ni kaj raziskovat, vsaj kar se mene tiče. To je moje dokončno stališče, ki ga dajem v obravnavo.

DR. PEDLBUŠ: Mogoče bo koga presenetilo, ampak strinjam se s kolegom. Ta osebek nima nobene zveze z dogodkom, ki ga obravnava posebna komisija. Ampak prav nobene. To je čista digresija, zastranitev, brca v temo.

PREDSEDNIK: Kaj pa podobnost, doktor? Kako si to razlagate?

DR. PEDLBUŠ: Igra narave, gospod predsednik. Igra narave. Ampak to se da vse spremenit. Poglejte gospodično tajnico; a mislite, da je še kaj podobna sama sebi?

TAJNICA: Se opravičujem za svojo nenaravnost... Ampak tisti človek tam je prosil, da mu pomagamo! Ni mu dobro. Ali ne bi... Predsedujoči, vaša dolžnost je, da...

PRESEDNIK: Zdaj vas imam pa res dovolj! Jaz vem, kaj je moja dolžnost, vi ste pa na obravnavah zadnjič tajnica, to vam prisegam pri svoji plači, ki ni majhna! Ker že ves večer motite sejo komisije! A sploh veste, za kako pomembno reč danes gre? Vi pa ne znate drugega, kot nabijati ljudem občutke krivde samo zato, ker želijo pošteno opraviti svoj posel!

TAJNICA: Gospod predsednik ...

PRESEDNIK: Ne vi meni gospod predsednik! Ker če bi bilo po vaših željah, ne bi bil niti usran uradnik! Kar priznajte! Pomoč, jebenti! Kdo pa meni kaj pomaga, če smo že pri tem? Vsi vi! Ne samo, da ne pomagate – samo da za hip pogledam stran, pa me že žagate, režete in rušite! Če bi se jaz na koga zanašal, bi šla moja kariera cugrunt v dveh minutah! Nehajte s tem sentimentom, ki je še bolj poceni kot vaš silikon!

PAVLOVA: Zgrožena sem nad tem, kar ste rekli. Tega ne bom tolerirala. Takoj se ji opravičite!

PRESEDNIK: Vi pa tiho, ker vam nisem dal besede!

PAVLOVA: Tudi ne bi vzela nič od vas! Raje na mestu crknem!

TAJNICA: Roza, nisem hotela ...

PAVLOVA: Ne, prav imaš. V bistvu imaš prav. Jaz sem napaka. Ker pristajam na vse. Pristala sem na delo v komisiji. Vse moje življenje je en sam sestanek. Vse življenje sem preživela na sestanku. Živim in spim na sestankih. Ko pride do česa važnega, se vsi spomnijo na Rozo Pavlovo. Ona mora sedet zraven. Ker ona se zavzema za to, zavzema za tisto ... Pa kaj potem, če se zavzema? Pa kaj potem, če nekaj hoče – ko pa vedno ostane nekje na sredi! In tako je Roza Pavlova postala inventar! In dokler je inventar, nikomur ni nevarna. Vsak fikus ima več učinka na javno dobro kot Roza Pavlova! Pa kaj potem, če so tistemu kretenu odgriznili uho? Jaz bi mu oba, pa še bombo bi mu podložila pod rit! A veste, koliko škode je naredil ta bedak? Ampak Roza Pavlova se samo zavzema. Kulturno. Roza Pavlova je lezbijka, ampak si tega ne

upa priznati javno. Ker mogoče je pa še kje kakšna funkcija, kjer bo to moteče! To lahko daste na zapisnik – vi predsednik, ki se pišete Predsednik!

KOMOBRAN: In to vsekakor bo na zapisniku, to bom osebno preveril. K temu, kar smo zdaj slišali, namreč ni kaj dodati. Kaj pa pravita strokovnjaka?

PREDSEDNIK: Ja, kaj pravite, Kozinski? Upam, da bo vaš odnos do mene končno takšen, kot se spodobi.

KOZINSKI: To opozorilo je bilo odveč, gospod predsednik. Vem, kam cikate. Ne bi bil rad oseben – ampak jaz se pišem Benjamin Kozinski. Poguglajte malo, pa boste presenečeni. Moje področje je ezoterika; moje premoženje pa konkretno. Pošteno pridobljeno. Vsaka hiša, vsak vikend, vsak avto, vsaka zlata ura, gospod predsednik. Duh, materija ... na sredi pa davčne olajšave. In kakšna utaja vmes. Priznam. Ampak ne obžalujem. Sem iskan strokovnjak, odpiram duhovne prostore; pri meni ni kančka pragmatizma – razen pri bančnem računu. Jaz vas v ničemer ne ogrožam, vi pa ne ogrožajte mene. Pa bova oba bogata v duhovnem in finančnem pogledu.

DR. PEDLBUŠ: Tukaj so se mi očitale stvari, na katere ne bom odgovarjal. Insinacije. Jaz nisem nobena ženska. Če bi pa kdaj bil, bi bil gospa. Takšna prava, kot se spodobi, ne pa ena gmajn deklina ... Kar pa se tiče stroke, moram nekaj povedat (*Kozinskemu:*) vam. Kljub temu da sva na koncu prišla skupaj, si ničesar ne domišljajte. Vi in vaše plave krogle niste meni nobena konkurenca. In mi nikoli ne boste. Pa lahko stokrat paktirate s to pokvarjeno osebo, ki vodi sestanek komisije.

KOZINSKI: Vašo znanost je povezil čas, dr. Jan Pedlbuš.

DR. PEDLBUŠ: Vašo pa davkarija, gospod Kozinski.

TAJNICA: Gospod predsednik, spoštovani, tukaj je nekdo, ki rabi pomoč!

PREDSEDNIK: Mir v dvorani! Referent, potegnite skupaj stališča, da zaključimo delo komisije! Pa da bo primerno in razumljivo.

REFERENT: To počnem. Iz tukaj prezentiranih strokovnih in političnih mnenj se da razbrati, da člani komisije obžalujejo dogodek. Bil je neprimeren. Iz tega naslova predlagam, da komisija uradno izrazi obžalovanje. Visokemu gostu želimo čim hitreje okrevanje in čim boljši ... posluh. Kar se tiče nesrečnega ugriza: kdo ga je, kako ga je in zakaj ga je – vse to naj ugotovijo področne komisije. Naj svoje pove še medicina, mi bomo pa preverili, če stvari držijo. Če bo znano kaj novega, bomo organizirali nov sestanek na tem nivoju.

PRESEDNIK: To se mi zdi primerno. Čestitam, gospod referent. S tem zaključujem razpravo. Zdaj bi pa...

TAJNICA: Gospod predsednik!

PRESEDNIK: Kaj je spet?! A nisem pravkar rekel, da zaključujem razpravo? A sedite na ušesih?

TAJNICA: Ta človek ne diha več!!

PRESEDNIK: Kaj ne diha? Kdo ne diha?

TAJNICA: Poglejte! Namesto da bi mu pomagali, ste ga pustili ...

PRESEDNIK: Umaknite se! (*Stopi do pacienta in ga ogleduje.*) Ne diha več. Sranje. Sranje, na zapisnik. Danes nobena – ampak prav nobena stvar ne teče tako, kot bi morala. (*Tišina.*) Kaj ste zdaj vsi tiho? (*Referentu:*) Kaj v tem primeru zahteva procesna zakonodaja, gospod referent?

REFERENT: Dogodek mora v zapisnik. Nujno.

PRESEDNIK: Zaključil sem razpravo.

REFERENT: Kljub temu. Naj člani komisije natančno preverijo dejstvo, da ne bo potem kakšnih ločenih mnenj.

PRESEDNIK: Dobro. Kolega, postavite to zadevo pokonci in ga položite gor...

REFERENT: Zdaj je pa dovolj, gospod predsednik. Stokrat sem vam rekel, da nisem vaš sluga. Ne delajte iz mene bolničarja praktikanta!

PREDSEDNIK: Dobro, dobro, vam bom sam pomagal, zdaj ni več časa za debate. Vsak malo poprime, pa bo. A je to v redu? Tajnica, primite še vi, bomo mi trije to zrihtali ...

TAJNICA: Lahko bi ga rešili. Morali bi mu pomagat. Pa ste ga pustili ... in raje kar naprej ... kar naprej ... v nedogled ...

PREDSEDNIK: Tej ženski ni pomoči. Naj naklada, dajva ga midva potem sama ... takole. Zdaj pa naj pristopijo člani komisije in si ga ogledajo. Potem gre še to v zapisnik in smo končali.

DR. PEDLBUŠ: Dajmo to končat. Procedura je procedura.

Pristopijo.

DR. PEDLBUŠ: Ja ... ni dvoma.

KOZINSKI: Ne diha več. Priznam. Žal.

KOMOBRAN: Fertik je. Podpišem, predsednik.

PAVLOVA: Ne razumem. (*Tišina.*) Mrtev je. (*Tišina.*) Ne razumem.

PREDSEDNIK: Tisto srednje dajte v zapisnik. Hvala vsem za udeležbo. Pa ne držite se tako ... brez smisla. Saj mi je žal zanj ... ampak če je on mrtev, smo mi živi, a ne. To je pa tudi nekaj. (*Tišina.*) Kaj me gledate? A mogoče nismo? A mogoče nistem? (*Tajnici:*) Čutim vas na vodi.

TAJNICA: Zelo splošno. Še mrtev izgleda bolj živ, kot vi.

Tišina.

PREDSEDNIK: Gospod referent, je treba še kaj?

REFERENT: Spomnili ste me. Še tole. Da ne bo slučajno kakšne zmede.

Iz žepa potegne identifikacijsko tablico. Sezujе Pacientu čevelj in mu jo obesi na palec. Pokrije ga z rjuho. Člani komisije zapustijo prostor.